

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. ...

ÎNCHEIERE

Ședința publică din ...

Completul constituit din:

PREȘEDINTE ...

Judecător ...

Judecător ...

Grefier ...

Pe rol, judecarea recursului - litigiu cu profesioniști - declarat de reclamantul ... - cu sediul în ..., *împotriva Deciziei civile nr. ..., pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ..., în contradictoriu cu intimații-pârâți ... - cu sediul în ..., ... - cu sediul în ..., ... - cu sediul în ..., și ... - sediul în ..., având ca obiect pretenții.*

Dezbaterile asupra admisibilității cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au avut loc în ședința publică din ... și au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 alin.1 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea la ..., când a pronunțat următoarea hotărâre:

CURTEA,

1. Obiectul cererii și situația de fapt:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la data de ..., sub nr. ... - Secția de Contencios Administrativ, reclamanta ... a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța în contradictoriu cu pârâții ..., ..., ... și ... să dispună:

1. obligarea pârâtei ... la plata sumei de ..., reprezentând prejudiciul cauzat prin decontarea necuvenită a contravalorii lucrărilor realizate în perioada ..., pe suprafața de teren de ... din cadrul Parcului Primăriei Constanța;

2. obligarea pârâtei ... la plata sumei de ..., reprezentând prejudiciul cauzat prin decontarea necuvenită a contravalorii lucrărilor ce ar fi fost realizate pe terenul în suprafață de ... din Parcul Poarta 6, în perioada ...; în subsidiar, a solicitat obligarea pârâtei ... la plata sumei de ..., în calitate de beneficiar real al lucrărilor.

3. obligarea pârâtei ... la plata sumei de ... lei, reprezentând prejudiciul cauzat prin decontarea necuvenită a contravalorii lucrărilor de amenajare a suprafeței de teren de ... din Parcul Primăriei, în perioada ...; în subsidiar, a solicitat obligarea pârâtei ..., în calitate de beneficiar real al lucrărilor, la restituirea sumei de

4. obligarea pârâtei ... la plata sumei de ..., reprezentând prejudiciul cauzat prin decontarea lucrărilor de amenajare a suprafeței de teren de ... din Parcul Primăriei, în perioada ...; în subsidiar, a solicitat obligarea pârâtei ... la plata sumei de ..., în calitate de beneficiar real al lucrărilor.

5. cheltuieli de judecată.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâta ... a invocat excepția prescrierii dreptului material la acțiune, celelalte excepții invocate fiind soluționate în cursul judecății, iar pe fondul cererii a solicitat respingerea cererii întrucât actele emise de Curtea de Conturi nu îi sunt opozabile. Pârâta a prestat efectiv lucrările de întreținere curente pentru toată suprafața contractată și nu există motiv de restituire a unei părți din valoarea prestației executate deja.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâatul ... a invocat excepția prescrierii dreptului material la acțiune, celelalte excepții invocate fiind soluționate în cursul judecății, iar pe fondul cererii a solicitat respingerea cererii întrucât actele emise de Curtea de Conturi nu îi sunt opozabile.

Prin Încheierea nr. ... a Tribunalului Constanța - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal s-a dispus trimiterea cauzei către Secția a II-a Civilă a Tribunalului Constanța, spre competență soluționare.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâatul ... a invocat excepția prescrierii dreptului material la acțiune, celelalte excepții invocate fiind soluționate în cursul judecății, iar pe fondul cererii a solicitat respingerea cererii, întrucât actele emise de Curtea de Conturi nu îi sunt opozabile, iar ... nu a încasat necuvenit suma de ..., patrimoniul său nu s-a majorat cu suma de ... în paguba reclamantului.

La data de ..., reclamanta a formulat precizări, prin care a arătat că și-a întemeiat capetele de cerere îndreptate împotriva pârâtei ... pe prevederile răspunderii civile contractuale, conform art. 969 și 1073 Cod civil.

La termenul de judecată din ..., instanța a dispus capătul de cerere nr. 4, privind obligarea la plata sumei de ... pentru lucrările de amenajare a suprafeței de teren de ... din Parcul Primăriei, în perioada ... și a dispus înregistrarea separată.

Prin sentința civilă nr. ..., Tribunalul Constanța – Secția a II-a civilă a admis excepția prescrierii dreptului material la acțiune pentru toate capetele de cerere, cu excepția capătului 4 de cerere, care a fost dispus și a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâții ..., ca fiind prescris dreptul material la acțiune.

Instanța a reținut că prin cererea de chemare în judecată reclamanta ... a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța în contradictoriu cu pârâții ... să dispună obligarea la plata diferitelor sume de bani, reprezentând plăți eronate, pentru lucrările ce au fost efectuate în perioada ..., respectiv Potrivit precizărilor atașate de reclamant, temeiul acestor pretenții îl reprezintă răspunderea civilă contractuală.

Conform obiectului contractului încheiat între reclamantă și pârâta ... nr. ..., obligația contractuală principală a pârâtei consta în întreținerea spațiilor verzi aflate în administrarea Municipiului Constanța, contractul fiind cu executare succesivă, periodică, pentru ambele părți.

Potrivit art. 2526 Cod civil, „când este vorba de prestații succesive, prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de la data la care fiecare prestație devine exigibilă...”.

Prin urmare, în speță, s-a apreciat că instituția prescripției extinctive intră integral sub incidența dispozițiilor noului cod civil care instituie la art. 2517 un termen de prescripție general de 3 ani, termen care începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui. (art. 2523 c.civil)

S-a apreciat astfel, prin raportare la temeiul de drept invocat în susținere prin care se încearcă valorificarea unui drept de creanță, că suntem în prezența unei acțiuni personale patrimoniale prescriptibilă extintiv, termenul de prescripție de 3 ani fiind instituit prin art. 2517 c.civil.

Față de temeiul cererii deduse judecății, instanța a constatat că termenul de prescripție începe să curgă de la data prestării serviciului de către pârâta ... și a achitării acestuia de către reclamantă. Or, pretențiile reclamantei vizează perioada ..., iar la data introducerii cererii deduse judecății, respectiv ..., termenul de prescripție de 3 ani era deja împlinit.

A mai reținut instanța de fond că indiferent de momentul de la care se începe calculul termenului de prescripție extinctivă, potrivit regulilor răspunderii civile contractuale - art. 2524 Cod civil - de la data la care obligația ... de plată a serviciului a devenit exigibilă și trebuia să o execute sau potrivit regulilor răspunderii determinate de fapte juridice licite sau ilicite - art. 2528 Cod civil - de la data la care a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea, termenul de prescripție extinctivă era împlinit la data introducerii cererii de chemare în judecată,

Calea de atac menționată în dispozitivul hotărârii este apelul în termen de 30 de zile de la comunicare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul, care a criticat-o pentru nelegalitate prin prisma motivelor de casare prevăzute de art. 488 alin.1 pct.5 și 9 Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurentul a arătat că instanța de judecată a aplicat greșit regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității absolute, respectiv a prevederilor art. 183 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă, la soluționarea excepției prescripției dreptului material la acțiune, pornind de la premisa complet greșită potrivit căreia cererea de chemare în judecată ar fi fost introdusă pe rolul instanței de judecată la data de ..., având în vedere data ștampilei de primire a plicului la destinație, iar nu data expedierii cererii de chemare în judecată, respectiv data de

De asemenea, s-a invocat că instanța a făcut o greșită interpretare și aplicare a prevederilor de drept substanțial, respectiv ale art. 2526, ale prevederilor art. 2528 și ale art. 2517 din noul Cod civil și ale prevederilor art. 969 din vechiul Cod civil; analiza termenului de prescripție, făcută din perspectiva prevederilor art. 2526, art. 2518 și ale art. 2517 din Codul civil, pornește de la premisa vădit greșită, potrivit căreia data introducerii cererii de chemare în judecată ar fi fost ...

În continuare, pornind de la o premisă greșită, instanța de judecată continuă prin a face o aplicare greșită a prevederilor art. 2526 din Codul civil, prevederi potrivit cărora „când este vorba despre prestații succesive, prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de la data la care fiecare prestație devine exigibilă.”

Aplicarea acestui text normativ a fost făcută în mod greșit, întrucât dreptul reclamantei-recurente a solicita și de a i se dispune restituirea nu este un drept cu executare succesivă, ci un drept cu executare uno ictu. Singurul drept cu executare succesivă a fost dreptul intimitei-pârâte ... de a i de efectua plata lucrărilor executate.

De asemenea, s-a invocat că instanța de judecată a considerat în mod greșit că, pentru pretențiile solicitate de reclamant pentru perioada ..., termenul de prescripție ar fi început să curgă la data la care au fost decontate plățile pentru lucrările efectuate în perioada ... sau cel mai târziu la data la care a fost întocmit Procesul-verbal de control nr. ... al Curții de Conturi a României.

Termenul de prescripție aplicabil în speță este termenul general de 3 ani, reglementat atât de prevederile art. 3 din Decretul nr. 167/10.04.1958, cât și de prevederile art. 2517 din Codul Civil.

În speță, întrucât termenul de prescripție a început să curgă după intrarea în vigoare a actualului Cod Civil, acesta va fi legea aplicabilă modalității de calcul a termenului de prescripție a dreptului material de a solicita repararea prejudiciului suferit.

În ceea ce privește data de la care începe să curgă termenul general de prescripție de 3 ani, recurentul a arătat că acesta începe să curgă de la data la care, conform art. 2517 Cod Civil

coroborate cu prevederile art. 2528 și cu prevederile art. 2524 Cod Civil, recurentul- reclamant a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască paguba, respectiv de la data la care i-a fost adusa la cunoștință în mod oficial existența și întinderea prejudiciului. Decizia Curții de Conturi nr. ... a fost emisă în data de .. și a fost comunicată reclamantului în data de ..., iar data la care reclamantul a cunoscut în mod efectiv existența și întinderea prejudiciului poate fi considerată ca fiind, cel mai devreme, data de ..., data emiterii Deciziei nr. ... de către organul de control.

Au mai fost aduse critici referitoare la modalitatea de aplicare a dispozițiilor codului civil în ceea ce privește calculul termenelor de prescripție.

2. Cererea de sesizare

La data de ..., recurentul-reclamant ... a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„pornind de la prevederile art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016, atunci când legiuitorul a trimis la instanța de drept comun, a urmărit ca judecata cererii de către o instanță de drept comun, adică de către o instanță privind litigiile cu profesioniști, să implice și aplicarea procedurii specifice acestor litigii, inclusiv în ceea ce privește exercitarea și soluționarea căii de atac?”

„dacă procedura aplicabilă în exercitarea căii de atac este cea specifică litigiilor civile de drept comun, termenele procedurale aplicabile în exercitarea și soluționarea căii de atac sunt de asemenea cele prevăzute în procedura de drept comun?”

Recurentul a considerat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare, argumentând pentru fiecare în parte.

În ceea ce privește relevanța chestiunii de drept invocate, aceasta rezultă întrucât modul de soluționare a căii de atac este determinat în mod neechivoc de lămurirea modului în care se aplică prevederile art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 și de efectele concrete pe care le poate produce modalitatea de aplicare a acestor prevederi, întrucât în funcție de lămurirea ce va fi adusă acestui text de lege, instanța investită cu soluționarea căii de atac va recalifica sau nu calea de atac indicată în hotărârea instanței de fond, urmând a fi soluționată o cale de atac devolutivă sau nu.

În ipoteza în care prin lămurirea acestei chestiuni de drept se va statua că în declararea și judecarea căii de atac împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile instanțelor civile de drept comun, în litigiile prevăzute la art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 se aplică prevederile art. 55 alin. 3 din Legea nr. 101/2016, calea de atac fiind recursul ce poate fi declarat și soluționat numai în condițiile de procedură edictate de acest text normativ, iar nu calea de atac a apelului, specifică procedurii în fața unei instanțe civile de drept comun, fondul cauzei nu va mai putea fi evocat.

Deși textul de lege nu precizează în mod expres, consideră că legiuitorul a avut în vedere situația în care există chestiuni de drept susceptibile de interpretări diferite, care, odată aplicate în cauze concrete, ar genera o practică neunitară.

Această interpretare și aplicare neunitară a prevederilor legale a fost sesizată la nivelul instanțelor de judecată din Constanța, fiind pronunțate în cauze similare, respectiv în litigii având ca obiect executarea unor contracte administrative, soluții pentru care unele completuri ale Tribunalului Constanța au dispus posibilitatea atacării unor astfel de hotărâri cu recurs în termen de 10 zile de la data comunicării, în timp ce alte completuri au indicat calea de atac a apelului în 30 de zile, ținând cont de natura juridică patrimonială a litigiului, care odată atribuit în competența instanțelor civile de drept comun, ar urma procedura civilă de drept comun în concordanță cu funcționalitatea acestor secții, atât la fond, cât și în exercitarea căilor de atac.

Tocmai scopul organizării funcționale a instanțelor de judecată este acela de a atribui soluționarea cauzelor în funcție de specificul acestora și procedura de urmat în soluționarea fiecărei cauze secției specializate.

Astfel, este firesc în opinia recurentului ca secția care din punct de vedere funcțional are competența de a soluționa cauzele de contencios administrativ să judece litigiile care au natura juridică de litigii din sfera contenciosului administrativ.

În același mod, în oglindă secțiile civile, în speță cele specializate în litigii între profesioniști sunt competente să judece litigiile civile, aplicând deci procedura civilă. În ipoteza în care am accepta ca fiind valid raționamentul potrivit căruia secțiile civile sunt competente să judece litigiile având ca obiect executarea contractelor administrative, dar aplicând procedura de contencios administrativ, cu particularitățile prevăzute în Legea nr. 101/2016, respectiv cu aplicarea termenelor procedurale și a căilor de atac prevăzute în această normă specială, s-ar crea o anomalie în care funcționalitatea secției ar fi practic anulată, fiind astfel irelevant faptul că legiuitorul a considerat că astfel de litigii ar trebui soluționate de instanțele civile de drept comun, odată ce acestea, în realitate, ar fi tratate tot ca litigii din sfera contenciosului administrativ.

Mai mult decât atât, în ipoteza în care intenția legiuitorului ar fi fost într-adevăr aceea de a degreva instanțele de contencios administrativ, nu ar fi atribuit în competența de soluționare a instanțelor civile de drept comun numai cererile care au ca obiect cererile izvorâte din executarea contractelor administrative, ci ar fi putut atribui și cereri ce au ca obiect, spre exemplu, anularea contractelor administrative.

Este evidentă distincția dintre cele două tipuri de acțiuni, întrucât, pe de o parte, există o acțiune care are ca obiect valorificarea raporturilor juridice contractuale, deci litigii de natura patrimonială, iar de cealaltă parte suntem în prezența unor raporturi juridice ce supun analizei validitatea unui contract de achiziție, cu alte cuvinte a unui act administrativ, deci litigii de contencios administrativ.

Analiza modalității în care părțile unui contract și-au îndeplinit obligațiile contractuale reprezintă fără nicio îndoială o analiză pur civilă a unor raporturi contractuale de natură patrimonială, deci raporturi juridice pur civile.

În concret, de modul de interpretare a dispozițiilor legale ale art. 53 alin. 1 indice I din Legea nr. 101/2016 depinde soluționarea fondului prezentei cauze, fiind necesar a se stabili mai întâi dacă odată ce astfel de litigii au fost atribuite spre competența soluționare în sarcina instanțelor civile de drept comun. întreaga procedură de judecată, incluzând exercitarea și soluționarea căilor de atac urmează procedura specifică funcționalității acestor instanțe de judecată, respectiv procedura civilă.

De modalitatea de interpretare a acestor prevederi legale depinde și soluționarea fondului cauzei, întrucât în funcție de dezlegarea dată cu privire la acest text de lege, calea de atac este una devolutivă, care permite evocarea fondului sau o cale de atac nedeolutivă.

Recurentul a mai arătat că împrejurare că problema de drept cu privire la care Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să pronunțe o hotărâre preliminară este o prevedere de procedură, nu înseamnă că aceasta nu poate forma obiectul unei sesizări pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât nu ar viza fondul cererii de chemare în judecată, modalitatea de aplicare și interpretarea a prevederilor art. 53 alin. 1 indice I din Legea nr. 101/2016 având un impact direct asupra fondului cauzei.

Impactul asupra fondului cererii trebuie analizat luând în considerare inclusiv opinia Înaltei Curți de Casație și Justiție exprimată în cuprinsul unei hotărâri date în dezlegarea unor chestiuni de drept. în care a subliniat după cum urmează: „chestiunea de drept să fie esențială, în sensul ca de lămurirea ei să depindă soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond”, trebuie înțeleasă în sensul larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a

cauzei" (Decizia nr. 43/2016 din 21 noiembrie 2016 publicată în Monitorul Oficial nr. 107 din 7 februarie 2017, paragraf 38).

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 519 și art. 520 din Codul de procedură civilă.

3. Dispozițiile legale incidente a căror interpretare se solicită:

În virtutea rolului activ al instanței și în vederea lămuririi problemei de drept relevantă în cauză, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile va viza interpretarea coroborată a *dispozițiilor art. 53 alin. 1, a dispozițiilor art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 și a dispozițiilor art. 55 alin. 3 din Legea nr. 101/2016, în sensul:*

„Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 53 alin. 1, a dispozițiilor art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 și a dispozițiilor art. 55 alin. 3 din Legea nr. 101/2016 rezultă că procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative rămân supuse căii de atac a recursului în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice ori litigiile respective vor urma procedura specifică litigiilor civile de drept comun, inclusiv în privința căii de atac, a termenului de exercitare și a instanței competente din punct de vedere funcțional.”

Art. 53 alin. 1 și alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și functionarea Consiliului National de Solutionare a Contestatiilor (anterior modificării prin O.U.G. nr. 23/2020):

(1) Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind anularea sau nulitatea contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, prin completuri specializate în achiziții publice.

(1¹) Procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către instanța civilă de drept comun în circumscripția căreia se află sediul autorității contractante.

Art. 55 alin. 3 din același act normativ prevede:

„Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice. Recursul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile de la data sesizării legale a instanței.”

4. Admisibilitatea sesizării în raport de prevederile art.519 NCPC:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată: Cauza este în curs de judecată, în fața instanței de recurs – Curtea de Apel Constanța;

b) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță: Cauza este în faza procesuală recurs, Curtea de Apel Constanța judecând în ultimă instanță;

c) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza: Curtea de Apel Constanța este competentă material și teritorial să judece calea de atac declarată;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere: De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 53 alin.

1, a dispozițiilor art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 și a dispozițiilor art. 55 alin. 3 din Legea nr. 101/2016 depinde chiar soluționarea fondului cauzei, ca urmare a admisibilității ori calificării căii de atac cu întreg regimul procesual al acesteia. Conform practicii ÎCCJ, noțiunea de „soluționare pe fond” a cauzei trebuie înțeleasă lato sensu, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei”, condiție îndeplinită în speță.

e) *chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă*: problema de drept nu a fost analizată în doctrina de specialitate, iar în urma consultării jurisprudenței, s-au identificat numai discuții adiacente ale președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, la întâlnirile de specialitate, care nu au tranșat chestiunea.

f) *chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare*: Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul de internet al ÎCCJ.

5. Opinia completului de judecată asupra chestiunii de drept care formează obiectul sesizării, astfel cum a fost reformulată de instanță:

Dispozițiile de procedură din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în vigoare din 23.05.2016, reglementează remediile, căile de atac și procedura de soluționare a acestora, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune, precum și organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

Legea nr. 101/2016 se aplică și cererilor având ca obiect acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și celor privind **executarea**, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor (art. 1 alin. 1 și 2). Dispozițiile Legii nr. 101/2016 se completează cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 134/2010, republicată, cu modificările ulterioare, și cu cele ale Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, în măsura în care prevederile acestora din urmă nu sunt contrare (art. 68).

Problema în discuție a luat naștere din necorelarea dispozițiilor art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 cu cele ale art. 55 alin. (3) din același act normativ, care prevăd că împotriva „hotărârii” poate fi exercitată calea de atac a recursului în termen de 10 zile de la comunicare, la secția de contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet de achiziții publice. Nu se distinge astfel între hotărârea pronunțată ca urmare a soluționării în primă instanță a litigiilor de la art. 55 alin. 1 și cea pronunțată ca urmare a soluționării litigiilor prevăzute de art. 55 alin. 1 indice 1, astfel că într-o opinie exprimată minoritar în cadrul completului de judecată, calea de atac incidentă ar fi recursul, în termen de 10 zile de la comunicare, *la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice*.

Conform opiniei majoritare exprimate în cadrul completului de judecată, deși art. 55 alin. 3 nu distinge între tipurile de litigii, competența în primă instanță și procedura aplicabilă celor două tipuri de litigii este complet diferită, trebuind să atragă și căi de atac specifice, fiind o simplă inadvertență legislativă, în sensul că la momentul emiterii actului normativ s-a omis corelarea prevederilor referitoare la calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță, cât și a celor referitoare la secția competentă să judece calea de atac respectivă. Astfel că, dată fiind atribuirea în primă instanță a competenței soluționării cauzelor

prevăzute de art. 55 alin. 1 indice 1 din Legea 101/2016 în favoarea instanței de drept comun, aceasta nu ar mai putea fi schimbată în calea de atac. Prin urmare, incident ar fi apelul, cu toate consecințele privind termenul de exercitare, competența funcțională a instanței de apel și procedura aplicabilă.

Față de argumentele expuse, în temeiul art.519 și art.520 NCPC, Înalta Curte de Casație și Justiție va fi sesizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate.

În temeiul art.520 alin.2 NCPC, se va dispune și suspendarea judecării până la soluționarea sesizării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În temeiul art. 519 Cod procedură civilă;

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege următoarea chestiune de drept:

Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 53 alin. 1, a dispozițiilor art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016 și a dispozițiilor art. 55 alin. 3 din Legea nr. 101/2016 rezultă că procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative rămân supuse căii de atac a recursului în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice ori litigiile respective vor urma procedura specifică litigiilor civile de drept comun, inclusiv în privința căii de atac, a termenului de exercitare și a instanței competente din punct de vedere funcțional.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, suspendă judecata până la soluționarea sesizării.

Pronunțată în ședință publică, astăzi

Președinte,

...

Judecător,

...

Judecător,

...

Grefier,

...

Red.-jud. ...
8ex./

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. ...

ÎNCHEIERE

Ședința publică din ...

Completul constituit din:

PREȘEDINTE ...

Judecător ...

Judecător ...

Grefier ...

Pe rol, judecarea recursului - litigiu cu profesioniști - declarat de reclamantul ... - cu sediul în ..., *împotriva Deciziei civile nr., pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ...*, în contradictoriu cu intimații-pârâți ... - cu sediul în ..., ... - cu sediul în ..., ... - cu sediul în ..., și ... - sediul în ..., având ca obiect pretenții.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă avocat ..., pentru recurentul-reclamant, în baza împuterniciri avocațiale aflată la dosar, avocat ..., pentru intimatul-pârât ..., în baza împuternicirii avocațiale, aflată la dosar, și consilier juridic ..., pentru intimatul-pârât ..., în baza delegației depusă la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită conform dispozițiilor art.153 și urm.C.pr.civ.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, stadiul procesual și mențiunile privitoare la modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare și faptul că recursul este scutit de plata taxei de timbru conform art.30 din OUG nr.80/2013.

Apărătorii intimațiilor precizează că au luat cunoștință de cererea de sesizare formulată de recurentul-reclamant.

Înstanța pune în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de recurentul-reclamant în temeiul art.519 Cod procedură civilă.

Avocat ..., pentru recurentul-reclamant, solicită ca, în temeiul prevederilor art.519 - art.520 din Codul procedură civilă, să se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare prin care să fie dezlegată următoarea chestiune de drept: „pornind de la prevederile art. 53 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 101/2016, atunci când legiuitorul a trimis la instanța de drept comun a urmărit ca judecata cererii de către o instanță de drept comun, adică de către o instanță privind litigiile cu profesioniști, să implice și aplicarea procedurii specifice acestor litigii, inclusiv în ceea ce privește exercitarea și soluționarea căii de atac?” și „dacă procedura aplicabilă în exercitarea căii de atac este cea specifică litigiilor civile de drept comun, termenele procedurale aplicabile în exercitarea și soluționarea căii de atac sunt de asemenea cele prevăzute în procedura de drept comun?”.

Consideră că sunt îndeplinite condițiile care rezultă din prevederile art.519 din Codul de procedură civilă.

Astfel, prezenta cerere de sesizare îndeplinește prima condiție de admisibilitate fiind formulată în fața instanței pe rolul căreia figurează înregistrat dosarul în ultima etapă procesuală.

În motivare a arătat faptul că a fost înregistrată cauza ca fiind recurs, prin urmare se află în ultima etapă procesuală.

Referitor la cea de a doua condiție, arată că este vorba de o chestiune de drept cu privire la care urmează să se pronunțe Înalta Curte de Casație și Justiție, în ipoteza în care va fi sesizată de către instanță, și este relevantă pentru soluționarea fondului.

În acest sens, a depus ca jurisprudență hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție care a tranșat această problemă, respectiv dacă pot fi adresate și chestiuni care privesc norme de drept procedural și, atât timp cât aceste norme implică direct soluționarea pe fond a cauzei, problemele de drept pot viza și aceste norme.

În prezenta cauză, art.53 din Legea nr.101/2016 este o normă de procedură, iar de modalitatea de aplicare a acesteia depinde efectiv soluționarea cauzei pe fond, respectiv dacă există sau nu o cale devolutivă de atac.

Consideră că este îndeplinită și a treia condiție, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai fost sesizată cu o cerere similară printr-o solicitare de pronunțare a unei hotărâri preliminare sau printr-o cerere de pronunțare a unui recurs în interesul legii.

Având în vedere aceste considerente și pentru cele expuse pe larg în cererea de sesizare, solicită admiterea acesteia și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Întrebată fiind de către instanță, legat de aceeași interpretare, în cazul în care se va considera că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți, dacă s-ar impune și lămurirea cu privire la competența funcțională în solicitarea căii de atac, avocat ..., pentru recurentul-reclamant, consideră că, într-adevăr, s-ar impune reformularea întrebărilor cu includerea și a acestei chestiuni.

Avocat ..., pentru intimatul-pârât ..., arată că, în opinia sa, sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți cu întrebarea preliminară privind chestiunea de drept invocată.

Mai arată că a verificat și a constatat că, într-adevăr, nu a mai fost tranșată această chestiune de Înalta Curte.

Consilier juridic ..., pentru intimatul-pârât ..., pune aceleași concluzii privind îndeplinirea condițiilor de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți.

Instanța rămâne în pronunțare asupra admisibilității cererii de sesizare a Înaltei Curți pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare în legătură cu chestiunea de drept invocată de recurentul-reclamant, inclusiv în privința instanței competente din punct de vedere funcțional.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art.396 al.1 Cod procedură civilă,

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de

Pronunțată în ședință publică, astăzi

Președinte,

...

Judecător,

...

Judecător,

...

Grefier,

...